

Arrest

nr. 37 420 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2009 tot afgifte van een bevel tot om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 mei 2006 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielerzoek in.

1.2. Op 8 mei 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielerzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 16 juni 2006 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 17 april 2007 werd verzoeker erkend als vluchteling.

1.5. Op 12 juni 2007 werd een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 11 juni 2008, uitgereikt aan verzoeker.

1.6. De echtgenote van verzoeker, die op 12 oktober 2007 het Rijk is binnengekomen, diende op 15 oktober 2007 een asielverzoek in.

1.7. Op 18 mei 2009 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de echtgenote van verzoeker en de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus ten aanzien van verzoeker. Verzoeker diende tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 31 058 van 3 september 2009 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 4 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 13§2bis van de wet van 13.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende Informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling werd op 16.04.07 erkend als vluchteling door de Commissaris Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Hij kreeg hierdoor een inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur. Op 18.05.2009 werd dit statuut echter ingetrokken door de Commissaris Generaal in toepassing van artikel 57/6, 1^e lid, 7° van de wet van 15.12.1960. In hoger beroep werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 03.09.08 (nummer 31058)

Uit de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV blijkt dat de betrokkene bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd om zijn erkenning als vluchteling te bekomen. Hij heeft zijn B kaart dus bekomen op basis van frauduleuze verklaringen.

*In navolging van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* vervalt zijn recht op onbeperkt verblijf in het Rijk en dient de B-kaart te worden ingetrokken. (…)*”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in een eerste exceptie op dat verzoeker manifest bedrog heeft gepleegd, reden waarom de Commissaris-generaal besliste om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken. Hij stelt dat de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat in uitvoering van voormelde beslissing, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen. Hij is van mening dat het gepleegde manifeste bedrog (*“fraus omnia corrumpit”*) maakt dat verzoeker niet beschikt over het rechtens vereiste belang en verwijst naar een arrest van de Raad van State (RvS 28 april 2008, nr. 182.415).

Er moet evenwel worden geduurd dat de beslissing van de Commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus die werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 31 058 van 3 september 2009, niet belet dat verzoeker over het vereiste belang beschikt om de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

aan te vechten. Het gegeven dat de beschermingsstatus die aan een verzoeker werd toegekend werd ingetrokken impliceert immers niet dat verzoeker automatisch zijn verblijfsrecht verliest en dat zijn vordering erop zou gericht zijn een onwettige situatie te bestendigen of in het leven te roepen. Verweerder toont ook niet aan dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast (RvS 3 september 2008, nrs. 186.008 en 186.009; RvS 10 september 2008, nr. 186.186; RvS 27 januari 2009, nr. 189.831; RvS 30 januari 2009, nr. 189.965; RvS 18 maart 2009, nrs. 191.585 en 191.586). De bedrieglijkheid van verzoekers asielverzoek volstaat niet om voorliggend beroep als onontvankelijk te beschouwen omwille van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”*.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder stelt in een tweede exceptie dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing omdat de vernietiging van deze beslissing hem geen enkel voordeel kan opleveren. Hij stelt dat hij, na een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, die illegaal in het Rijk verblijft, ter kennis zal dienen te brengen. Hij benadrukt in dit verband dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt en verwijst naar de rechtspraak van de Raad (RvV 11 september 2007, nr. 1613; RvV 9 november 2007, nr. 3497; RvV 21 januari 2008, nr. 6050).

Wat betreft de mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken, bepaalt artikel 49, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het volgende:

“Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7°, het bevel geven om het grondgebied te verlaten.”

Uit de voorgaande bepaling blijkt duidelijk – gelet op het gebruik van het woord *“kan”* – dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij, in casu, betreffende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een gebonden bevoegdheid heeft. Verweerder kan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad waar wel werd vastgesteld dat het bestuur beschikte over een gebonden bevoegdheid.

Verweerder toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verzoeker geen belang zou hebben bij het aanvechten van de bestreden bestuurshandeling.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de *“artikelen 7, 1 2 en verder”* van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Verzoeker stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat het feit dat een vader van zijn kind gescheiden wordt in strijd is met de belangen van het kind en dat hieromtrent in de bestreden beslissing niets gemotiveerd wordt.

Waar verzoeker met deze toelichting de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag lijkt te willen onderbouwen, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens zijn kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), het voormeld artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn

zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Daarnaast moet worden opgemerkt dat de uiteenzetting van verzoeker hoe dan ook feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker van zijn kinderen, die ook niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikken, gescheiden wordt. Uit artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan, in tegenstelling tot wat verzoeker veronderstelt, ook geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden.

Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat de *“artikelen 7,1 2 en verder”* van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de nodige toelichting, als onontvankelijk moet beschouwd worden.

De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Door te stellen dat het recht op leven vervat in artikel 2 van het EVRM *“behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd”* en door aan te geven dat deze verdragsbepaling één van de meest fundamentele waarden beschermt, toont verzoeker verder niet aan dat deze bepaling in voorliggende zaak geschonden is.

Inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt verzoeker dat deze verdragsbepaling één van de grondbeginselen van de democratische samenleving huldigt, *“door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden.”* Hij stelt dat de bescherming die door artikel 3 van het EVRM wordt verzekerd ruimer is dan de bescherming die voorzien is in artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat *“zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn”* niet in aanmerking kunnen genomen worden om af te wijken van deze verdragsbepaling die geldt zolang iemand een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen (EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94, Ahmed/Oostenrijk). Hij beoogt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dat *“Frankrijk de Europese richtlijn wel toepast op etnisch Tsjetsjenen”* en dat professor Carlier van oordeel is dat elke instantie de *“protection subsidiaire subsidiaire”* dient te controleren.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat de Raad bij arrest nr. 31 058 van 3 september 2009 reeds oordeelde dat de Commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat dit, gelet op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet impliceert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico liep om onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker niet oplegt om terug te keren naar het gebied waarvan hij beweert afkomstig te zijn en dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concreet gegeven aanbrengt waaruit een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen afgeleid worden.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening gehouden heeft met de persoonlijke situatie van verzoeker. De feitelijke situatie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing immers duidelijk uiteengezet. De bewering van verzoeker dat hij perfect geïntegreerd is verhindert daarnaast geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist tot de afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat – omdat zijn persoonlijke situatie niet in aanmerking genomen werd – een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt en de motivering faalt of dat de zorgvuldigheidsverplichting zou miskend zijn.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK